

Άφησαν πίσω τους την προστασία του θεριεμένου χορταριού και ξεχύθηκαν προς το σημείο προσγείωσης, στριμώχτηκαν και οι πέντε γύρω από τα πλευρά του σκάφους, ενώ ένας απ' όλους φώναζε «Πάμε, πάμε, πάμε!», λες και χρειάζονταν κάποιον να τους παρακινήσει και να τους θυμίσει πως αυτά τα δευτερόλεπτα ήταν τα πλέον επικίνδυνα της ζωής τους.

Οι ριπές αέρα από το στροφέιο έκαναν το χορτάρι να γέρνει προς τα πίσω και σκόρπιζαν προς κάθε κατεύθυνση τον καπνό της βομβίδας. Ο θόρυβος ήταν εκκωφαντικός καθώς ο κινητήρας ανέβαζε στροφές για την απότομη απογείωση. Οι πολυβολητές στις θύρες άρπαξαν τους άντρες από τους μιάντες των γυλιών, και το ελικόπτερο βρέθηκε ξανά στον αέρα ύστερα από μια σύντομη επαφή με το έδαφος, όχι μεγαλύτερη σε διάρκεια από αυτή μιας λιβελούλας πάνω σε νερό.

Η γραμμή των δέντρων ήταν ορατή από την αριστερή πλευρά καθώς το ελικόπτερο υψωνόταν και άρχιζε να στρίβει. Και τότε φάνηκαν οι πρώτες λάμπες πίσω από τις

ινδικές συκιές. Κάποιος φώναξε «Ελεύθεροι σκοπευτές!», λες και ο πολυβολητής είχε ανάγκη να του πουν τι υπήρχε εκεί έξω.

Ήταν ενέδρα. Τρεις ολοκάθαρες λάμπειες εκπυρσοκρότησης, τρεις ελεύθεροι σκοπευτές. Περίμεναν έως τη στιγμή που το ελικόπτερο είχε σηκωθεί στον αέρα και πετούσε σαν θήραμα, ένας εύκολος στόχος από απόσταση εκατόν ογδόντα μέτρων.

Ο πολυβολητής άρπαξε το Μ60, κι ένας καταγιγισμός από σφαίρες διέλυσε τις κορυφές των δέντρων με μολύβι. Αλλά εξακολουθούσαν να δέχονται πυρά. Το ελικόπτερο δεν διέθετε θωράκιση, μια απόφαση που είχε παρθεί δεκαπέντε χιλιόμετρα μακριά, προκρίνοντας την ταχύτητα και την ικανότητα για ελιγμούς εις βάρος του επιπλέον φορτίου και της προστασίας.

Μια ριπή βρήκε το κάλυμμα του κινητήρα, ένας καθαρός, βαθύς γδούπος, που θύμιζε σ' έναν από τους αβοήθητους επιβάτες ξεστρατισμένη μπάλα του μπέιζμπολ που έπεφτε πάνω σε καπό αυτοκινήτου σε πάρκιγκ. Και μετά ακούστηκε ήχος γυαλιού που γινόταν σμπαράλια, τη στιγμή που η επόμενη ριπή έσκιζε στα δύο το πιλοτήριο. Οι πιθανότητες να χτυπηθούν ταυτόχρονα κυβερνήτης και συγκυβερνήτης ήταν μία στο εκατομμύριο. Ο κυβερνήτης σκοτώθηκε ακαριαία, ο συγκυβερνήτης άρπαξε και με τα δυο χέρια τον λαιμό του, σε μια ενστικτώδη, αλλά μάταιη προσπάθεια να συγκρατήσει το αίμα. Το ελικόπτερο άρχισε να γυρίζει δεξιόστροφα, ανεξέλεγκτο. Συνέχισε να στριφογυρίζει μακριά από τα δέντρα, πάνω από τα ρυζοχώρα. Οι επιβάτες στο εσωτερικό του άρχισαν να ουρλιάζουν

πανικόβλητοι. Ο άντρας που είχε θυμηθεί την μπάλα του μπέιζμπολ προσπάθησε να προσανατολιστεί. Ο κόσμος έξω από το ελικόπτερο περιστρεφόταν. Εκείνος κράτησε τα μάτια του στυλωμένα πάνω στη μία και μοναδική λέξη που ήταν χαραγμένη στο μεταλλικό τοίχωμα το οποίο χώριζε το πιλοτήριο από τον χώρο των επιβατών. Έγραφε «Αντβάνς» – ένα βέλος που έδειχνε ευθεία μπροστά έτεμνε κατά πλάτος το γράμμα Α.

Κράτησε το βλέμμα του στυλωμένο πάνω σ' εκείνη τη λέξη, παρόλο που τα ουρλιαχτά γίνονταν πιο δυνατά κι ένιωθε το ελικόπτερο να χάνει ύψος. Εφτά μήνες αναγνωριστικές αποστολές, και τώρα το τέλος. Ήξερε πως δεν θα γύριζε πίσω. Αυτό ήταν το τέλος.

Το τελευταίο πράγμα που άκουσε ήταν κάποιος που φώναζε «Πάρτε θέση για πρόσκρουση!», λες και υπήρχε πιθανότητα κάποιος από τους επιβάτες να βγει ζωντανός από τη σύγκρουση, πόσο μάλλον από τη φωτιά που θα ακολουθούσε. Ή από τους Βιετκόνγκ, που θα ακολουθούσαν με τις ματσέτες τους.

Κι ενώ όλοι οι υπόλοιποι ούρλιαζαν από πανικό, εκείνος ψιθύρισε ένα όνομα.

«Βιμπιάννα...»

Ήξερε πως δεν θα την έβλεπε ποτέ ξανά.

«Βιμπιάννα...»

Το ελικόπτερο βούτηξε σ' ένα ρυζοχώrafo και ανατινάχτηκε, σκορπίζοντας σ' ένα εκατομμύριο μεταλλικά κομμάτια. Την επόμενη στιγμή το χυμένο καύσιμο είχε πάρει φωτιά, που κατέκαιγε τα συντρίμμια, και οι φλόγες απλώνονταν πάνω στην επιφάνεια του νερού. Μαύρος καπνός

υψωνόταν στον αέρα, σαν καπνογόνο που σημάδευε το σημείο προσγείωσης.

Οι ελεύθεροι σκοπευτές όπλισαν ξανά και περίμεναν τα ελικόπτερα διάσωσης που θα ακολουθούσαν.

ΤΟΝ ΜΠΟΣ δεν τον πείραζε να περιμένει. Η θέα ήταν εντυπωσιακή. Δεν είχε χρησιμοποιήσει καν τον καναπέ της αίθουσας αναμονής. Αντί γι' αυτό, στεκόταν με το πρόσωπό του σε απόσταση τριάντα εκατοστών από το τζάμι και απολάμβανε τη θέα που ξεκινούσε από τις ταράτσες του κέντρου κι έφτανε ως κάτω στον Ειρηνικό Ωκεανό. Βρισκόταν στον πεντηκοστό ένατο όροφο του Μπανκ Τάουερ, και ο Κρέιτον τον έκανε να περιμένει επειδή αυτό ήταν κάτι που έκανε πάντα, από την εποχή του Πάρκερ Σέντερ, τότε που η αίθουσα αναμονής δεν πρόσφερε παρά μια φτωχή, χαμηλή θέα στο πίσω μέρος του δημαρχείου. Ο Κρέιτον είχε μετακινηθεί μόλις πέντε τετράγωνα δυτικότερα από την εποχή που υπηρετούσε στο Αστυνομικό Τμήμα του Λος Άντζελες, σίγουρα, όμως, είχε αναρριχηθεί πολύ ψηλότερα, έως τα δυσθεώρητα ύψη όπου κατοικούσαν οι οικονομικοί θεοί της πόλης.

Και πάλι, θέα ή όχι, ο Μπος δυσκολευόταν να καταλάβει για ποιον λόγο θα αποφάσιζε κανείς να διατηρεί γραφεία σ' αυτό τον ουρανοξύστη. Το ψηλότερο κτίριο δυτικά του

Μισισιπή είχε υπάρξει στο παρελθόν στόχος αποτυχημένης τρομοκρατικής απόπειρας, και μάλιστα δύο φορές. Ο Μπος σκεφτόταν πως, εκτός από τις καθημερινές πιέσεις της δουλειάς, μια γενικότερη αμηχανία θα έπρεπε να βαραίνει κάθε ψυχή που διάβαινε τις γυάλινες πόρτες του κάθε πρωί. Μια κάποια ανακούφιση ίσως ερχόταν σύντομα με τη μορφή του Γουιλσάιρ Γκραντ Σέντερ, ενός οβελίσκου ντυμένου με γυαλί που υψωνόταν στον ουρανό μόλις λίγα τετράγωνα πιο κάτω. Όταν ολοκληρωνόταν, θα αποσπούσε τη διάκριση του ψηλότερου κτιρίου δυτικά του Μισισιπή. Και ίσως γινόταν αυτό ο επόμενος στόχος.

Ο Μπος δεν είχε ποτέ την ευκαιρία να ατενίζει την πόλη του από ψηλά. Όταν ήταν νεαρός ντετέκτιβ, έκανε συχνά επιπλέον βάρδιες ως παρατηρητής σε κάποιο από τα αεροσκάφη της αστυνομίας, απλώς για να απολαύσει μια βόλτα πάνω από το Λος Άντζελες και να θυμηθεί τη φαινομενικά αχανή απεραντοσύνη του.

Έριξε μια ματιά στον Αυτοκινητόδρομο 110 και είδε πως ήταν πηχτρα στα αυτοκίνητα έως κάτω στη Σάουθ Σέντραλ. Παρατήρησε, επίσης, τον αριθμό των ελικοδρόμιων στις κορυφές των κτιρίων από κάτω του. Το ελικόπτερο είχε γίνει το μέσο μετακίνησης της ελίτ. Ο Μπος είχε ακούσει πως ακόμα και ορισμένοι από τους πιο ακριβοπληρωμένους μπασκετμπολίστες των Lakers και των Clippers πήγαιναν με ελικόπτερο στο Στέιπλς Σέντερ για να δουλέψουν.

Το γυαλί ήταν αρκετά παχύ, για να κρατάει απ' έξω κάθε ήχο. Η πόλη από κάτω τους ήταν σιωπηλή. Το μόνο πράγμα που άκουγε ο Μπος ήταν η ρεσεψιονίστ πίσω του, η οποία απαντούσε κάθε φορά στο τηλέφωνο με τον ίδιο

και απαράλλαχτο χαιρετισμό: «Υπηρεσίες ασφάλειας Τράιντεντ. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;».

Ο Μπος κρατούσε το βλέμμα του στυλωμένο πάνω σ' ένα περιπολικό που διέσχιζε ολοταχώς τη Φιγκερόα με κατεύθυνση το κέντρο. Διέκρινε ένα τεράστιο 01 βαμμένο πάνω στο καπό και κατάλαβε πως το περιπολικό ανήκε στην Κεντρική Διεύθυνση. Σύντομα το ακολούθησε από αέρος ένα από τα ελικόπτερα της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, κινούμενο σε χαμηλότερο ύψος από τον όροφο όπου βρισκόταν εκείνος. Ο Μπος συνέχισε να το ακολουθεί με το βλέμμα, ώσπου τον διέκοψε μια φωνή που ακούστηκε από πίσω του.

«Ο κύριος Μπος;»

Γύρισε και αντίκρισε μια γυναίκα που στεκόταν στο κέντρο της αίθουσας αναμονής. Δεν ήταν η ρεσεψιονίστ.

«Με λένε Γκλόρια. Μιλήσαμε στο τηλέφωνο», του είπε η γυναίκα.

«Σωστά, ναι», αποκρίθηκε ο Μπος. «Είστε η βοηθός του κυρίου Κρέιτον».

«Ακριβώς. Χαίρομαι που σας γνωρίζω. Μπορείτε να έρθετε πίσω τώρα».

«Ωραία. Λίγο ακόμα, και θα πεδούσα από το παράθυρο».

Δεν του χαμογέλασε. Τον οδήγησε σε μια πόρτα που έβγαζε σ' έναν διάδρομο, πλασιωμένο από κορνιζαρισμένες υδατογραφίες, που κρέμονταν στους τοίχους σε προσεκτικά μετρημένες αποστάσεις.

«Πρόκειται για ειδικό γυαλί αυξημένης αντοχής», του επισήμανε η γυναίκα. «Ικανό ν' αντέξει τυφώνα κατηγορίας πέντε».

«Χαίρομαι που το ακούω», της αποκρίθηκε ο Μπος. «Πάντως, αστειευόμουν πριν από λίγο. Το αφεντικό σας το συνηθίζει να κρατάει τον κόσμο σε αναμονή – από την εποχή που υπηρετούσε στην αστυνομία».

«Αλήθεια; Δεν έχω προσέξει κάτι τέτοιο εδώ».

Ήταν μια δήλωση που δεν έβγαζε κανένα νόημα για τον Μπος, εφόσον μόλις τώρα τον είχε συναντήσει στην αίθουσα αναμονής, δεκαπέντε λεπτά ύστερα από την προγραμματισμένη ώρα συνάντησης.

«Θα πρέπει να το διάβασε σε κάποιο εγχειρίδιο διοίκησης επιχειρήσεων την εποχή που προσπαθούσε να αναρριχηθεί στην ιεραρχία», είπε ο Μπος. «Ξέρετε, τους βάζεις να περιμένουν ακόμα κι όταν έχουν έρθει στην ώρα τους. Έτσι, έχεις το πάνω χέρι όταν κάποια στιγμή τούς μπάζεις στο δωμάτιο. Τους δίνεις να καταλάβουν πως είσαι πολυάσχολος».

«Δεν μου είναι γνωστή αυτή η επιχειρηματική φιλοσοφία».

«Μάλλον για φιλοσοφία της αστυνομίας πρόκειται».

Μπήκαν σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο με δύο ξεχωριστά γραφεία, το ένα κατειλημμένο από έναν εικοσάρη με κουστούμι, το άλλο άδειο, μάλλον της Γκλόρια. Περιπάτησαν ανάμεσα από τα γραφεία κι έφτασαν σε μια πόρτα. Η Γκλόρια την άνοιξε και παραμέρισε.

«Περάστε», είπε. «Να σας φέρω ένα μπουκάλι νερό;»

«Όχι, ευχαριστώ», απάντησε ο Μπος. «Είμαι μια χαρά».

Ο Μπος βρέθηκε σ' ένα ακόμα μεγαλύτερο δωμάτιο, με έναν χώρο γραφείου στα αριστερά κι ένα ανεπίσημο σαλόνι στα δεξιά, όπου ένα ζευγάρι καναπέδες στέκονταν αντίκρυ

ο ένας στον άλλο, έχοντας ανάμεσά τους ένα χαμηλό τραπέζι με γυάλινη επιφάνεια. Ο Κρέιτον καθόταν πίσω από το γραφείο του – με τον Μπος, τα πράγματα θα γίνονταν με κάθε επισημότητα.

Είχε περάσει περισσότερο από μία δεκαετία από την τελευταία φορά που ο Μπος είχε συναντήσει τον Κρέιτον διά ζώσης. Δεν θυμόταν για ποιον λόγο, αλλά υπέθετε πως είχε συμβεί σε κάποια συνάντηση της αστυνομικής ομάδας, όπου ο Κρέιτον είχε εμφανιστεί για να κάνει κάποια ανακοίνωση που αφορούσε είτε το κονδύλι για τις υπερωρίες είτε το πρωτόκολλο περί των εξόδων κίνησης του τμήματος. Εκείνη την εποχή ο Κρέιτον ήταν το επικεφαλής στραβόξυλο της διεύθυνσης οικονομικών – υπεύθυνος, μεταξύ των πολλών άλλων διοικητικών καθηκόντων του, και για τον προϋπολογισμό του τμήματος. Ήταν γνωστός για την επιβολή αυστηρής πολιτικής όσον αφορούσε τις υπερωρίες, οι οποίες απαιτούσαν την καταγραφή λεπτομερών εξηγήσεων σε πράσινες κάρτες, που στη συνέχεια υποβάλλονταν στον προϊστάμενο προς έγκριση. Εφόσον αυτή η έγκριση ή η απόρριψη συνήθως ερχόταν αφού είχαν συμπληρωθεί οι επιπλέον ώρες εργασίας, το νέο σύστημα χαρακτηρίστηκε από την πλειονότητα ως μια προσπάθεια αποθάρρυνσης των αστυνομικών να δουλεύουν υπερωρίες ή, ακόμα χειρότερα, ως μια απόπειρα παρότρυνσής τους να δουλεύουν υπερωρίες, οι οποίες στη συνέχεια δεν αναγνωρίζονταν ή τις αντικαθιστούσαν με υποχρεωτική άδεια από την εργασία. Στη διάρκεια αυτής της θητείας ήταν που ο Κρέιτον έγινε ευρέως γνωστός με το παρατσούκλι «Κρετίνος».

Παρόλο που ο Κρέιτον δεν είχε αργήσει να αποχωρήσει

από την υπηρεσία για χάρη του ιδιωτικού τομέα, τα «πρασι-
νάκια» χρησιμοποιούνταν ακόμα. Το αποτύπωμα που είχε
αφήσει πίσω του δεν είχε να κάνει με κάποια παράτολμη
διάσωση, μια ανταλλαγή πυρών ή το γκρέμισμα κάποιου
αρπακτικού που ήθελε να αναρριχηθεί στην κορυφή. Ήταν
η πράσινη κάρτα για τις υπερωρίες.

«Πέρανα μέσα, Χάρι», είπε ο Κρέιτον. «Κάθισε».

Ο Μπος πλησίασε το γραφείο. Ο Κρέιτον ήταν μερικά
χρόνια μεγαλύτερος, αλλά σε εξαιρετική φόρμα. Στεκόταν
πίσω από το γραφείο του με το χέρι απλωμένο. Φορούσε
γκρίζο κουστούμι, ραμμένο κατά παραγγελία για το νευ-
ρώδες σώμα του. Από μακριά έκανε μπαμ πως είχε χρήμα.
Ο Μπος τού έσφιξε το χέρι και στη συνέχεια κάθισε από την
άλλη πλευρά του γραφείου. Δεν είχε ντυθεί επίσημα για τη
συνάντηση. Φορούσε τζιν παντελόνι, μπλε τζιν πουκάμισο
και σταχτί κοτλέ μπουφάν που είχε στην κατοχή του τουλά-
χιστον δώδεκα χρόνια. Τελευταία, τα κουστούμια του Μπος
από την εποχή που υπηρετούσε στην αστυνομία ήταν τυλιγ-
μένα με πλαστικό. Δεν είχε καμία όρεξη να ξετυλίξει ένα
από αυτά απλώς για μια συνάντηση με τον Κρετίνο.

«Πώς είσαι, αρχηγέ;» τον ρώτησε.

«Δεν είμαι πια αρχηγός...» απάντησε ο Κρέιτον γελώ-
ντας. «Αυτές οι μέρες έχουν παρέλθει προ πολλού. Λέγε με
Τζον».

«Τζον, λοιπόν».

«Συγγνώμη που σ' άφησα να περιμένεις. Είχα έναν πε-
λάτη στο τηλέφωνο, και, καταλαβαίνεις, ο πελάτης πάντα
προηγείται. Έχω δίκιο;»

«Σίγουρα, κανένα πρόβλημα. Απόλαυσα τη θέα».

Το παράθυρο πίσω από την πλάτη του Κρέιτον έβλεπε προς την αντίθετη κατεύθυνση, μια θέα που ξεδιπλωνόταν βορειοανατολικά πέρα από το δημοτικό κέντρο και τις χιονοσκεπαστες κορυφές του Σαν Μπερναρντίνο. Αλλά ο Μπος υπέθετε πως τα βουνά δεν ήταν ο λόγος για τον οποίο είχε επιλέξει αυτό το γραφείο ο Κρέιτον. Ο λόγος ήταν το δημοτικό κέντρο. Αυτό το γραφείο έδινε στον Κρέιτον το πλεονέκτημα να αντικρίζει από ψηλά τον κώνο του δημαρχείου, το κτίριο της αστυνομικής διεύθυνσης και τους *Los Angeles Times*. Ο Κρέιτον βρισκόταν υπεράνω όλων τους.

«Πραγματικά εντυπωσιακή η εικόνα του κόσμου από τούτη τη γωνία», είπε ο Κρέιτον.

Ο Μπος κούνησε το κεφάλι του και μπήκε κατευθείαν στο θέμα.

«Λοιπόν», είπε. «Τι μπορώ να κάνω για σένα... Τζον;»

«Κατ' αρχάς να σου πω πως εκτιμώ το γεγονός ότι ήρθες χωρίς να ξέρεις για ποιον λόγο ήθελα να σε δω. Η Γκλόρια μου είπε πως δυσκολεύτηκε να σε πείσει».

«Ναι, εντάξει, λυπάμαι γι' αυτό... Αλλά όπως είπα και σ' εκείνη, αν πρόκειται για δουλειά, δεν ενδιαφέρομαι. Έχω δουλειά».

«Το άκουσα. Στο Σαν Φερνάντο. Αλλά φαντάζομαι πως είναι μερικής απασχόλησης. Σωστά;»

Το είπε με έναν ελαφρώς περιπαιχτικό τόνο, και ο Μπος θυμήθηκε μια ατάκα από μια ταινία που είχε δει κάποτε: «Αν δεν είσαι μπάτσος, είσαι πολίτης δεύτερης κατηγορίας». Κατ' επέκταση, έτσι και δούλευες για μια υπηρεσία δεύτερης κατηγορίας, ήσουν κι εσύ δεύτερης κατηγορίας.

«Με κρατάει απασχολημένο στον βαθμό που θα ήθελα»,

του απάντησε ο Μπος. «Και παράλληλα δουλεύω ιδιωτικά. Όλο και κάτι πέφτει στα χέρια μου κάθε λίγο και λιγάκι».

«Τα πάντα από συστάσεις. Σωστά;» είπε ο Κρέιτον.

Ο Μπος τον κοίταξε για μια στιγμή.

«Υποτίθεται πως θα πρέπει να εντυπωσιαστώ που ρώτησες για μένα;» είπε εντέλει. «Δεν με ενδιαφέρει να δουλέψω εδώ. Δεν με ενδιαφέρει ο μισθός, δεν με ενδιαφέρουν οι υποθέσεις».

«Μια στιγμή να ρωτήσω κάτι, Χάρι...» συνέχισε ο Κρέιτον. «Ξέρεις τι κάνουμε εδώ;»

Προτού απαντήσει, ο Μπος χάζεψε φευγαλέα τα βουνά πίσω από τον ώμο του Κρέιτον.

«Ξέρω πως προσφέρετε υπηρεσίες ασφάλειας υψηλού επιπέδου για όσους έχουν τη δυνατότητα να τις πληρώσουν», του απάντησε.

«Ακριβώς», συμφώνησε ο Κρέιτον και τέντωσε τα τρία δάχτυλα του δεξιού του χεριού, σχηματίζοντας κάτι που ο Μπος υπέθεσε πως ήταν τρίανα.

«Υπηρεσίες Ασφάλειας Τράιντεντ», πρόσθεσε ο Κρέιτον. «Με ειδίκευση στην οικονομική, τεχνολογική και προσωπική ασφάλεια. Ξεκίνησα το παράρτημα της Καλιφόρνιας πριν από τρία χρόνια. Εκτός από δω, έχουμε γραφεία σε Νέα Υόρκη, Βοστώνη, Σικάγο, Μαϊάμι, Λονδίνο και Φρανκφούρτη. Ετοιμαζόμαστε να ανοίξουμε και στην Κωνσταντινούπολη. Είμαστε μια πολύ μεγάλη επιχείρηση με χιλιάδες πελάτες και ακόμα περισσότερες διασυνδέσεις στον τομέα της ειδικότητάς μας».

«Μπράβο σας», αποκρίθηκε ο Μπος.

Προτού έρθει στο ραντεβού, είχε περάσει περίπου ένα

δεκάλεπτο στο λάπτοπ διαβάζοντας για την Τράιντεντ. Η επιχείρηση είχε ιδρυθεί στη Νέα Υόρκη το 1996 από έναν μεγαλοεφοπλιστή ονόματι Ντένις Λότον, ο οποίος είχε πέσει θύμα απαγωγής στις Φιλιππίνες, όπου και είχε ελευθερωθεί αφού πληρώθηκαν λύτρα. Ο Λότον είχε προσλάβει αρχικά έναν πρώην αστυνομικό διευθυντή ως εκπρόσωπό του και είχε κάνει ακριβώς το ίδιο σε κάθε πόλη όπου άνοιγε γραφεία, στρατολογώντας είτε τον τοπικό αρχηγό είτε κάποιον υψηλόβαθμο αστυνομικό από το τμήμα της περιοχής, με σκοπό να διασφαλίσει μια εκτενή κάλυψη στα μέσα ενημέρωσης, όπως και την απόλυτη συνεργασία της τοπικής αστυνομίας. Φήμες έλεγαν πως πριν από μία δεκαετία ο Λότον είχε αποπειραθεί να προσλάβει τον Αρχηγό της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, αλλά εκείνος είχε απορρίψει την πρότασή του, γι' αυτό και ο Λότον είχε αποταθεί στον Κρέιτον, που ήταν η δεύτερη επιλογή του.

«Είπα στη βοηθό σου ότι δεν με ενδιαφέρει μια θέση στην Τράιντεντ», συνέχισε ο Μπος. «Εκείνη επέμεινε πως δεν πρόκειται γι' αυτό. Γιατί δεν μου λες, λοιπόν, περί τίνος πρόκειται, ώστε να συνεχίσουμε και οι δύο τη μέρα μας;»

«Μπορώ να σε διαβεβαιώσω πως δεν σου προσφέρω μια θέση στην Τράιντεντ», είπε ο Κρέιτον. «Για να είμαι ειλικρινής, είναι απαραίτητο να έχουμε πλήρη σεβασμό και διάθεση για συνεργασία από το Αστυνομικό Τμήμα του Λος Άντζελες αν θέλουμε να κάνουμε αυτό που κάνουμε και να διαχειριζόμαστε λεπτά ζητήματα που αφορούν τόσο τους πελάτες μας όσο και την αστυνομία. Αν σε προσλαμβάναμε ως συνεργάτη της Τράιντεντ, θα μπορούσε να υπάρξει πρόβλημα».

«Αναφέρεσαι στην αγωγή που έχω καταθέσει».

«Ακριβώς».

Κατά το μεγαλύτερο μέρος της προηγούμενης χρονιάς βρισκόταν σε εξέλιξη μια αγωγή που είχε καταθέσει ο Μπος εναντίον του τμήματος στο οποίο είχε υπηρετήσει επί περισσότερα από τριάντα χρόνια. Τους είχε μηνύσει επειδή πίστευε ότι του είχαν ασκήσει παράνομες πιέσεις για να παραιτηθεί. Η υπόθεση είχε κάνει ορισμένους από τους συναδέλφους του να τον αντιμετωπίζουν με εχθρότητα. Δεν έδειχνε να μετράει πουθενά το γεγονός ότι, στη διάρκεια όλων αυτών των ετών που έφερε το σήμα, είχε οδηγήσει περισσότερους από εκατό δολοφόνους ενώπιον της δικαιοσύνης. Η αγωγή είχε καταλήξει σε συμβιβασμό, αλλά η εχθρότητα συνεχιζόταν από ορισμένους κύκλους μέσα στο τμήμα, ειδικότερα τους κύκλους που βρίσκονταν κοντά στην κορυφή.

«Να υποθέσω πως, αν μ' έφερνες στην Τράιντεντ, δεν θα έκανες καλό στις σχέσεις σου με την Αστυνομία του Λος Άντζελες...» είπε ο Μπος. «Αυτό το καταλαβαίνω. Με θέλεις για κάτι, όμως. Τι είναι αυτό το κάτι;»

Ο Κρέιτον κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Είχε έρθει η ώρα να μπει στο ψητό.

«Έχεις ακουστά το όνομα Γουίτνεϊ Βανς;» ρώτησε.

Ο Μπος έγνεψε καταφατικά.

«Και βέβαια το έχω ακουστά», απάντησε.

«Ε λοιπόν, είναι πελάτης μας», είπε ο Κρέιτον. «Όπως και η εταιρεία του, η Αντβάνς Εντζινίριγκ».

«Ο Γουίτνεϊ Βανς θα πρέπει να κοντεύει τα ογδόντα».

«Για την ακρίβεια, είναι ογδόντα πέντε. Και...»

Ο Κρέιτον άνοιξε το πάνω συρτάρι του γραφείου του κι έβγαλε ένα έγγραφο, το οποίο άφησε ανάμεσά τους. Ο Μπος μπορούσε να δει πως ήταν μια εκτυπωμένη επιταγή που συνοδευόταν από μια συνημμένη απόδειξη. Δεν φορούσε τα γυαλιά του και δεν μπορούσε να διακρίνει το ποσό ούτε άλλες λεπτομέρειες.

«Θέλει να σου μιλήσει», ολοκλήρωσε ο Κρέιτον.

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Μπος.

«Δεν ξέρω. Είπε πως πρόκειται για προσωπικό ζήτημα και ζήτησε συγκεκριμένα εσένα, με το όνομά σου. Είπε πως θα συζητήσει το θέμα μόνο μαζί σου. Έκοψε τούτη τη βεβαιωμένη επιταγή για δέκα χιλιάδες δολάρια, τα οποία είναι δικά σου αν τον συναντήσεις, είτε αυτή η συνάντηση οδηγήσει σε μελλοντική συνεργασία είτε όχι».

Ο Μπος δεν ήξερε τι να πει. Προς το παρόν ήταν ματωμένος χάρη στην αγωγή, αλλά είχε ρίξει το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων του σε μακροπρόθεσμα επενδυτικά κεφάλαια, που σκοπό είχαν όχι μόνο να τον βγάλουν με άνεση έως τα βαθιά γεράματα, αλλά να αφήσουν κι ένα γερό κομπόδεμα στην κόρη του. Η οποία κόρη είχε ακόμα τρία χρόνια κολεγίου μπροστά της, συν τα δίδακτρα του μεταπτυχιακού. Και ναι μεν είχε κερδίσει ορισμένες γενναιόδωρες υποτροφίες, αλλά ο Μπος είχε αναλάβει να πληρώσει τα υπόλοιπα. Έτσι, δεν είχε καμία αμφιβολία για το αν αυτά τα δέκα χιλιάδες δολάρια θα χρησίμευαν ή όχι για καλό σκοπό.

«Πότε και πού πρόκειται να γίνει αυτή η συνάντηση;» ρώτησε στο τέλος.

«Αύριο το πρωί στις εννιά, στην οικία του κυρίου Βανς στην Πασαντίνα», του απάντησε ο Κρέιτον. «Η διεύθυνση

αναγράφεται στην απόδειξη. Ίσως θα ήταν καλό να ντυθείς κάπως πιο προσεγμένα».

Ο Μπος αγνόησε την ενδυματολογική μπηχτή. Από μια εσωτερική τσέπη έβγαλε τα γυαλιά του. Τα φόρεσε και άπλωσε το χέρι του πάνω από το γραφείο για να πάρει την επιταγή. Ήταν κομμένη στο όνομά του.

Μια διάτρητη γραμμή διέτρεχε την επιταγή σε όλο το κάτω μέρος της. Από κάτω της ήταν γραμμένη η διεύθυνση και η ώρα της συνάντησης, όπως και η προειδοποίηση «Μη φέρετε όπλο μαζί σας». Ο Μπος διπλώσε την επιταγή κατά μήκος της διάτρητης γραμμής και κοίταξε τον Κρέιτον ενώ την έβαζε στην τσέπη του.

«Μετά από δω θα πάω κατευθείαν στην τράπεζα», είπε. «Θα καταθέσω τούτο εδώ, κι αν το δεχτούν, θα βρίσκομαι εκεί αύριο».

Ο Κρέιτον μειδίασε ειρωνικά.

«Δεν θα υπάρξει πρόβλημα...»

Ο Μπος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Τότε είμαστε σύμφωνοι», αποκρίθηκε και σηκώθηκε για να φύγει.

«Υπάρχει ακόμα κάτι, Μπος...» είπε ο Κρέιτον.

Ο Μπος παρατήρησε πως ο Κρέιτον είχε περάσει από το στάδιο της προσφώνησης με το μικρό του όνομα στο στάδιο της προσφώνησης με το επίθετό του μέσα σε διάστημα μόλις δέκα λεπτών.

«Και τι είναι αυτό;» ρώτησε.

«Δεν έχω ιδέα τι θα σου ζητήσει ο γέρος, αλλά να ξέρεις ότι νιώθω έντονο το καθήκον να τον προστατέψω», απάντησε ο Κρέιτον. «Είναι κάτι παραπάνω από πελάτης, και

δεν θέλω να πιαστεί κορόιδο σ' αυτό το σημείο της ζωής του. Ό,τι κι αν είναι αυτό που θα σου ζητήσει να αναλάβεις, θέλω να είμαι ενήμερος».

«Να πιαστεί κορόιδο; Εκτός κι αν μου διαφεύγει κάτι, εσύ είσαι αυτός που κάλεσε μένα, Κρέιτον. Αν είναι να πιαστεί κάποιος κορόιδο, αυτός θα είμαι εγώ. Δεν έχει καμία σημασία πόσα με πληρώνει».

«Μπορώ να σε διαβεβαιώσω πως δεν τίθεται τέτοιο ζήτημα. Η μόνη δυσκολία είναι η διαδρομή μέχρι την Πασαντίνα, για την οποία μόλις τώρα πληρώθηκαν δέκα χιλιάδες δολάρια».

Ο Μπος έγνεψε καταφατικά.

«Ωραία», αποκρίθηκε. «Θα δεχτώ τον λόγο σου. Θα συναντήσω τον γέρο αύριο και θα μάθω περί τίνος πρόκειται. Αν, όμως, γίνει πελάτης μου, τότε η υπόθεση θα μείνει μόνο ανάμεσα σ' εκείνον και σε μένα. Δεν θα υπάρξει καμία ενημέρωση, εκτός κι αν μου το ζητήσει ο Βανς. Έτσι δουλεύω εγώ. Άσχετα με το ποιος είναι ο πελάτης».

Ο Μπος στράφηκε προς την πόρτα. Όταν την έφτασε, γύρισε κι έριξε μια ματιά στον Κρέιτον.

«Ευχαριστώ για τη θέα».

Και ύστερα βγήκε κι έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Φεύγοντας, έκανε μια στάση στο γραφείο της ρεσεψιονίστ, από την οποία ζήτησε να του επικυρώσει την απόδειξη για το πάρκιγκ. Ήθελε να σιγουρευτεί πως ο Κρέιτον θα έτρωγε κατακέφαλα τα είκοσι δολάρια της στάθμευσης, όπως και το πλύσιμο του αυτοκινήτου που είχε συμφωνήσει να του κάνει ο παρκαδόρος.